

θρώπους. Ὑστερὸν ἀπὸ 6 μηνῶν ὁδοιπορία ἀπαντᾷ ἓνα κοκκινοφορεμένο παλληκάρι, τὸ Χρόνον, πὺ κρατᾷ ἐν τῷ χερί του «τὸ βιβλίον τοῦ εὐτυχημένου καὶ τοῦ δυστυχημένου». Καὶ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ παλληκάρι πηγαίνει νὰ ἀποζητήσῃ τὴν εὐτυχίαν. Πᾶει ἐν τῷ κάστρῳ τοῦ Χρόνου, παίρνει συστατικὸν γράμμα πρὸς τὴν Δυστυχίαν ὅπως σβύνη αὐτὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπὸ τὸν κατάλογόν της.

Ὁ Λόγος παρηγορητικὸς εἶναι ἀνατολικὸν παραμῦθον τῆς ὁδοιπορίας πρὸς τὴν τύχην, γνωστὸν ἐν Ἀσιατικῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς γλώσσης.

M. B.—S. Lambros: «Romans grecs...» 1881. Paris.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΡΕΩΣ. ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οἱ σταυροφόροι πῆραν τὴν Πόλιν ἐν τῷ 1204. Αὐτὸ τὸ ἱστορικὸν γεγονός εἶχε ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα τὴν βαθεῖαν μεταμόρφωσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου. Ἀπάνω ἐν τῇ Βυζαντινῇ Αὐτοκρατορίᾳ βλάστησε Λατινικὸν φεουδαλικὸν κράτος. Μία Λατινικὴ Αὐτοκρατορία ἐγκαθιδρύθη ἐν τῇ Πόλει καὶ αὐτοκράτορας ἐγένετο ὁ Μπαλουτίνος, κόντης τῆς Φλάνδρας... Ἐνα βασίλειον ἰδρύθη ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ, μὲν βασιλεὺς τὸ Μπρονιάτιον. Ὑστερὸν ἀπὸ λίγας ἑβδομάδας ἡ νικητρία πορεία πὺ ἔφερε τὸ Μπρονιάτιον (Μομφερρατικὸν) ἴσασεν τὴν Ἀθήναν καὶ τὴν Κόρινθον, εἶχε ἀποτέλεσμα τὴν ἰδρυσθῆναι ἄλλων Λατινικῶν κρατῶν καθὼς ἡ ἀσθενία τοῦ Νεγρεπόντε (Εὐρίπου), τὸ δουκάτον τῆς Ἀθήνας, πὺ κυβέρνησεν ἡ φαμίλια τοῦ ντε Λαρός, τὸ πριγκιπάτον τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Μοριά, πὺ κατέκτησαν οἱ Γοδεφρέδος Βιλλαρδουίνος καὶ Γουλιέλμος Σαμπλίττης ἢ Καμπανέσης. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ κράτος ἦταν τὸ μακροβιότερον ἀπὸ ὅσα ἄφησε πίσω της ἡ σταυροφορία τοῦ 1204. Ἡ Βενετία ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πῆρε τὸ Δυρράχιον ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Ἠπείρου, τὴν Μεθώνην καὶ τὴν Κορώνην ἐν τῷ Μοριά, τὴν Κρήτην καὶ τὴν Εὐβοίαν, τὴν Καλλιπόλιν, τὴν Ἡράκλειαν καὶ μίαν μεγάλην συνοικίαν ἐν τῇ Πόλει. Ἐν τῷ μεταξύ ἔστειλε τοὺς «εὐγενεῖς» της ἐν τῶν νησιῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους, ὅπου εἶχε ἰδρυσθῆναι τὸ δουκάτον τῆς Νάξου, ἡ μαρκιωνία τοῦ Τσερίγου, τὸ μέγαλον δουκάτον τῆς Λήμνου καὶ ἡ ἀσθενία τῆς Σαντορίνης. Ἔτσι ἡ Βενετία μποροῦσε νὰ καυχῆθῃ πὺς ὁ δόγης ἀφέντευε, ἐν μείζοντι

